

— Ἀλβερικ, λέγει ὁ μέγας δούξ, μεταφέρε τὰ δύο ταῦτα πτώματα· εἶναι τὰ σώματα τῶν υἱῶν μου. Ἐντα-
φιάσε τὰ μυστικῶς ἐντὸς τῶν ὑπογείων τοῦ δουκικοῦ
ἀνακτόρου, καὶ διάδοσε εἰς τὴν Φλωρεντίαν τὴν φήμην
τῆς αἰθνηδίας τοῦ καρδινάλιου Ἰωάννου Μεδίκου καὶ
τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεως διὰ τὴν Γαλλίαν τοῦ Ἀδν
Γάρσιαις, ἐπιφορτισθέντος μίαν παρὰ τῇ Αἰκατερίνῃ καὶ
Καρόλῳ τῷ Θ. ἀποστολῇν.

Ἄλλα ὁ σωματοφυλάξ εἶχεν ἐξέλθει τοῦ σπουδαστη-
ρίου τοῦ μεγάλου δουκὸς, μετὰ τοῦ ἐπικηδεῖου φορ-
τίου τοῦ, ὁ Κοσμάς ἐβρίψεν ἐκ δευτέρου τὴν χρυσὴν
σφαίραν ἐντὸς τῆς χαλκίνης λεκανῆς.

Εἰς λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων παρουσιάζεται.

— Ἡ ἡμέρα πλησιάζει μετ' ὀλίγον ν' ἀναφανῇ
συγκάλεσε τὸ συμβούλιόν μου, ὡς προσέλθουν ἐν τῷ
ἅμα εἰ ὑπουργοί μου θέλομεν ἐνασχοληθῇ περὶ τῶν
συμπερόντων τῶν συμμάχων μας, περὶ τῆς εἰρηνοποιή-
σεως τῆς Εὐρώπης, καὶ οὐ χρὴ πανύχιον εὖδειν ἄνδρα
βουληφόρον, ὃ λαοὶ ἐπιτετραφαται.

Πορεύου.

Ὁ μέγας δούξ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ δουκικοῦ θρόνου του,
καὶ τὸ συμβούλιον συνεκλήθη.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Γ.

ΟΔΗΝ.

Κατὰ τὸν περιβόητον ἱστορικὸν τῆς Δανιμικρίας

ΜΕΛΑΝ.

(Συνέχεια ἰδε φυλλάδιον 106.)

Τοιοῦτο ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ ἀνδρὸς τούτου, τοῦ τό-
σοτον παραδόξου εἰς τὸν θάνατόν του, ὅσον καὶ ἐν τῇ
ζωῇ του. Σοφοὶ τινες ὑπέθεσαν ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ
ἐκδικηθῇ τοὺς Ῥωμαίους ὑπῆρξεν ἡ πρωτίστη ἀφορμὴ
ὀλοκλήρου τῆς διαγωγῆς τοῦ Διωχθεῖς τῆς πα-
τρίδας του ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τούτου πατρὸς ἐλευθερίας,
τοσοῦτον, λέγουσιν, ἠγανάκτησεν, ὥστε εἰ Σκύθαι ἐθεώ-
ρουν ὡς ἱερὸν χρέος τῶν νὰ τιμωρήσωσιν τὴν ὕβριν ἣν οἱ
Ῥωμαῖοι ἔκαμον εἰς αὐτοὺς, εἰς τοὺς γονεῖς τῶν καὶ
εἰς τὴν πατρίδα τῶν. Δὲν διέτρεξε λοιπὸν τοσοῦτον
ἀπομακρυσμέναις χώραις, καὶ δὲν ἐβούλησεν εἰς αὐτὰς
μετὰ τσαυτὴν προθυμίαν τὰ φοινικὰ δόγματά του, εἴμη
ἵνα διαγείρῃ τὰ ἔθνη κατὰ μίαν μισητῆς, ἀλλὰ φοβεράς
δυνάμεως· ὁ σπινθὴρ εὖτις ὑπέκαιεν ἐπὶ πολὺ μυ-
στικῶς τὰ πνεύματα τῶν λαῶν τῆς Ἀρκτου· ἀλλὰ,
τοῦ σημείου δοθέντος ὡς ἐκ μίης φωνῆς καὶ γνώμης, οἱ
λαοὶ αὗτοι ὤρμησαν κατὰ τοῦ φιλοδόξου τούτου Κρά-
τους, καὶ ἔλαβον τέλος πλήρη ἐκδικήσιν, καταστρέ-
ψαντες αὐτὸ, καὶ τὴν ὕβριν τὴν γενομένην εἰς τὸν
θεμελιωτὴν τῶν καὶ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς, τοὺς ὁποί-
ους εἰ Ῥωμαῖοι ἐλεηλάτησαν καὶ ἐβρῖψαν εἰς τοὺς
πόδας τῶν. Δὲν δύναμαι νὰ ἀποφασίσω, λέγει ὁ Μελλάν,
νὰ ἀντιτάξω ἀντιρρήσεις καθ' ὑποθέσεως τοσοῦτον
ἐπινοητικῆς αὐτῇ διδοίᾳ πολλὰν ἐπισχολότητα εἰς τὴν
ἱστορίαν τῆς Ἀρκτου· πολὺ συμφέρον, καὶ πολλὴν ποιήσιν,
τολμῶ εἰπεῖν. Ὁλοσπῶν ἐν τούτοις, τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσως

καὶ ἀπλούστερον, ὅτι ὁ Ὀδὴν ὑπῆρξε μόνον θεμελιωτῆς
νέας θρησκευτικῆς λατρείας ἀγνώστου εἰς τοὺς Σκαν-
διναυοὺς· ἴσως εἶναι πιθανώτερον, καὶ τοῦτο· ὅτι αὐτὸς
δὲ καὶ εἰ πατέρες του, ἢ οἱ εἰσάξαντες εἰς τὴν πατρίδα
του, τὴν θρησκείαν, ἤλθον ἀπὸ χωρῶν τινὰ τῆς Σκυθί-
ας ἢ ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Περσίας. Εἶναι δὲ ἐτι πιθανώ-
τερον ὅτι ὁ Θεὸς, τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὁ προφήτης καὶ
ὁ ἀρχιερεὺς, ὠνομάζετο· Ὀδὴν εἰς αὐτὰ τὰ ἔθνη, καὶ
ὅτι ἡ ἄγνοια τῶν ἐπερχομένων γενεῶν συνέχευε τὴν
θεότητα μετὰ τὸν ἱερέα, καὶ ἔκαμε σύμβολα διὰ τὴν μίαν,
καὶ ἱστορίαν διὰ τὸν ἄλλον, μίγμα, ἐξ οὗ δὲν δυνάμεθα
πλέον τίποτε νὰ διακρίνωμεν σήμερον· αἱ περὶ τοῦ
Ὀδὴν λεπτομερεῖς ἐκθέσεις, ὡς διετῆρησαν οἱ Ἰσλανδοί,
ἐπιβεβαιοῦν τὰς εἰκασίας ταύτας.

Ἐκ τῶν τεχνασμάτων, ἅτινα μετεχειρίζετο μετὰ πολ-
λὴν ἔκβασιν, ἵνα ἐλκύῃ πρὸς ἑαυτὸν τὸ σέβας τῶν λα-
ῶν, ἦτον τὸ νὰ συμβουλευέται εἰς τὰς δυσκόλους περι-
στάσεις τὴν κεφαλὴν Μιμέρου τίνος, ὅστις, ἐν τῇ ζωῇ
του, ἀπέκτεψε μεγάλην φήμην ἀνδρὸς ζήσαντος ἐν φρο-
νήσει καὶ σοφίᾳ. Τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνδρὸς τούτου εὗσαν
κεκοιμημένην, ὁ Ὀδὴν ἐθαλασμάτω, καὶ ἤρξε νὰ πειθῇ
τοὺς Σκανδιναυοὺς, ὅτι αὐτὴ τῷ ὤμῳ διὰ τῶν ἐπω-
δῶν του. Ἐφῆρεν αὐτὴν πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ τὴν
ἔκαμε νὰ προσφέρῃ χρησμούς, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγ-
κην. Πανουργία ὁμοίας φύσεως μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν
περιστερὰν, ἥτις ἔφερεν εἰς τὸν Μωάμεθ τὰς διαταγὰς
τοῦ οὐρανοῦ, καὶ μᾶς θυμολογεῖ τὴν δεισιδαιμονίαν τῶν
ἀνθρώπων, εἴτινες ὑπῆκουσιν εἰς αὐτοὺς. Ἄλλος χα-
ρὰ ὁμοιότητος μετὰ τῶν δύο τούτων λαοπλάνων,
ἦτον ἡ εὐγλωττία μεθ' ἧς ἡ φύσις πλουσιώως τοὺς ἐ-
πρόκεισε. Τὰ χρονικά τῶν Ἰσλανδῶν περιτῶσι τὸν
Ὀδὴν ὡς τὸν καταπειστικώτατον τῶν ἀνθρώπων. Τίπο-
τε, λέγουσιν, δὲν ἤδύνατο νὰ ἀντισταθῇ εἰς τοὺς λόγους
του· ἐνίοτε συνεμίσγυνεν εἰς τὰς δημηγορίας του στί-
χους, οὗς συνέθετεν ἐκ τοῦ προχείρου. Ὅχι μόνον ἦτον
μέγας ποιητῆς, ἀλλ' ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὅστις ἐδειξεν
εἰς τοὺς Σκανδιναυοὺς τὰ θέλητρά τῆς ποιήσεως.
Ὑπῆρξεν ὁ ἐφευρετὴς τῶν Ῥοῦνικῶν στοιχείων,
ἀλλ' ὅτι συνετέλεσε περισσότερον τοῦ νὰ νομισθῇ ὁ
Ὀδὴν ὡς θεότης, εἶναι ἡ πίστις, ἣν εἶχον, ὅτι διέπρεπεν
ἐπὶ τῇ μαγείᾳ. Ἐπίστευον, ὅτι ἤδύνατο νὰ διατρέξῃ
τὴν οἰκουμένην ἐν ῥοπῇ ὀρθαλοῦ, ὅτι διέταττε τοὺς
ἀνέμους καὶ τὰς τρικυμίας, ὅτι ἤδύνατο νὰ ἀναστήσῃ
τοὺς νεκροὺς, νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα, νὰ μετασχη-
ματίζεται κατὰ τὴν θέλησίν του· καὶ ὅτι, διὰ τῆς δυνά-
μεως τῆς μαγείας του, ἀφῆρει τὴν δύναμιν τῶν ἐχθρῶν
του, ὅτι ἀπέδιδεν εἰς τοὺς φίλους του τὴν ὑγίαν, καὶ
ἀνεκάλυπτεν ὅλους τοὺς κεκυρμένους ὑπὸ τὴν γῆν
θησαυροίς. Τὰ χρονικά ταῦτα, ποιητικὰ μᾶλλον, ἢ
πιστὰ, λέγουσιν, ὅτι ἐξέπαιπεν ἀπὸ τοῦ στόματός του
ἤχους τόσοις μελωδικοῦς καὶ τόσοις γλυκοῖς, ὥστε αἱ
σκιαί, ἐλκυόμεναι ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῶν ἀσματίων
του, ἐγκατέλειπον τὴν ζοφερὰν ἄβυσσον, ἵνα ἔλθωσι νὰ
τεθῶσι κυκλωθῶν αὐτοῦ.

Ὅσον ἡ εὐγλωττία του, ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ σε-
βάσμιος χαρακτὴρ του τὸν καθίσταν ἀγαπητὸν καὶ σε-
βαστὸν ἐν μέσῳ πολυαριθμοῦ συναναστροφῆς, τόσο μᾶλ-
λον ἦτον φοβερός καὶ ἐρηνητικὸς εἰς τὰς ἀποφασιστικὰς
μάχας. Ὁ τρόμος, ὃν ἐνέπνεεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς του
ἦτον τόσοις μέγας, ὥστε, διὰ νὰ τὸν παραστήσου, ἔ-
λεγον, ὅτι τοὺς καθίστατο κωφόους καὶ τυφλοὺς. Ἐπίσης
τρομερὸς ὅσον οἱ ταῦροι καὶ οἱ λέοντες, ὁ Ὀδὴν ἐπέ-
πιπεν, ἐν μέσῳ τῶν ταγμάτων τῶν ἐχθρῶν, δακνών

τὴν ἀσπίδα τοῦ μακρωδῶς. Ἐρερε τὸν τρόμον καὶ τὴν σφαγὴν, ὅπου ἐπέπιπτε, χωρὶς νὰ λάβῃ σόδεμίαν πληγὴν. Ἀναγινώσκων τις τὰς λαμπρὰς ταύτας περιγραφάς, ἐννοεῖ, ὅτι εἰ ἱστορικοὶ, εἰπινες κατέθεσαν ταύτας, ἦσαν ποιηταί. Ὁ Ὀδὴν, φέρων μετ' αὐτοῦ τέχνας ἀγνώστους εἰς τὴν Ἀρκτον, μεγαλοπρέπειαν ἔσχον, ἐπιδειξιότητα μεγάλην καὶ προτερήματα σπάνια, ἡδυνήθη εὐκόλως νὰ θεωρηθῇ ὡς Θεὸς, εἰς τόπον, ὅπου οὐδεὶς τὸν ὠμοίαζε, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον θαῦμα, πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ τοὺς ἐκπλήξῃ.

Ἡ Ἰσλανδικὴ μυθολογία λέγει, ὅτι ὁ Ὀδὴν ἦτον φοβερά καὶ σοδará θεότης, ἦτον πατὴρ τοῦ τρόμου καὶ τῆς σφαγῆς, Ὁ Ἐπαναστάτης τῶν ἐθνῶν. καὶ ὁ ἐμπρηστής αὐτῶν, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ βορείου ἡμισφαίριου, τὸ θοριθῶδες πτηνόν, ἐκεῖνος, ὅστις δίδει τὴν νίκην, ὅστις ἐμπνέει τὴν γενναϊότητα εἰς τὰς μάχας, εἰ πολέμισται πορευόμενοι εἰς τὰς μάχας ἤρχοντο νὰ τῷ πέμψωσιν ἀριθμὸν τινα ψυχῶν, αἱ ψυχαὶ αὗται ἦσαν τὸ δικαίωμα τοῦ Ὀδὴν. Ἐπίστευον, ὅτι ἤρχετο συχνὰ ἐν μέσῳ τῶν μαχῶν νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀνδρείαν τῶν μαχητῶν, νὰ κτυπήσῃ ἐκεῖνους, εἰπινες ἐπέπρωτο νὰ χαθῶσι καὶ νὰ σφέρῃ τὰς ψυχὰς των εἰς τὰς οὐρανίους μονάς.

Ὁ μέγας οὗτος κατακτητὴς τῶν λαῶν τῆς Ἀρκτου σκοποὺν ἔχων νὰ στερεώσῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν του, ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς λαοὺς ἐκεῖνους τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτον Τρομερὰ θεότης.

Ἡ σύζυγός του ὠιομάζετο Φρίγγα ἢ Φρέα, καὶ ἐνυμνέτο ὡς δευτέρα θεότης μετὰ τὸν Ὀδὴν.

Ἐζωγράφουν αὐτὸν μὲ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἐσύστησαν ἀγῶνας εἰς τιμὴν αὐτοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ὑπὸ τῆς Μ. Π. Κ.

ΒΙΟΣ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΡΩΜΑΙΚΟΝ ΓΕΥΜΑ.

ΚΕΦ. Α'.

Τὸ τρικλίνιον.

—ο—

— Νῆ τὸν Βίχχον, τοῦ ὁποίου τελοῦμεν τὴν ἐορτήν, ἤθελε καλεῖς φαντασθῇ βλέπων σε, ὅτι εἴμεθα εἰς τὴν 15^{ην} τῶν καλenduῶν τοῦ Ἀπριλίου; Ἡθελε τις πιστεύσει, σὲ παρακαλῶ, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου μας Πούπλιος Πομπόνιος, ἐνεδύθη σήμερον τὸ πρῶτὸ τὴν ἀνδρικήν τῆθένον; Ἡθελε φανῇ καί, ὅτι ὁ πατὴρ του σκέπτεται νὰ ἐστιάσῃ τοὺς φίλους του, ὅπως καταστήσῃ ἐπίσημον μετ' αὐτῶν τὴν ἀξιοσημειούμενον ταύτην εἰς τῆς ζωῆς ῥωμαίου πολίτου ἡμέραν; Ἰδετε λοιπὸν εἰς τὴν κλειψύδραν. Παρῆλθε μία ὥρα, ἀφ' οὗοι οἱ προσκεκλημένοι ἐπαυσαν τὸ παιγνίδιον, καὶ μετέβησαν εἰς τὸ σφαριστήριον (I), εἰς τὸ balnearium (λουτρῶνα). Μετὰ τινὰς σσιγμὰς θέλουσιν εἶσθαι ἐνταῦθα, καὶ σὺς δὲν ἔχετε τίποτε

(4) Τὴν αἰθουσαν τοῦ γεύματος.

ἀκόμη πράξει· κινηθῆτε, σὰς λέγω, κινηθῆτε, εἰδὲ μὴ ἀλῆμενον εἰς σὰς!

Οὕτως ὁμοίει ὁ ἀρχιτρίκλινος τοῦ Κοῖντου Πομπόνιου, πηγαينوερχόμενος εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς πανηγύρεως τερπνοτάτης τινὸς ἐξοχῆς (villa), τὴν ὁποίαν ὁ βαθύπλουτος οὗτος Ῥωμαῖος ἱππότης εἶχεν εἰς Βεγίας, ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς λίμνης Λυκρινίας. Ἡ αἰθουσα αὕτη ἔλαμπε ὥς ἐκ τῶν πολυτελεστάτων ἀποσκευῶν τῆς καὶ μυρίων ἄλλων καλλωπισμῶν, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Βιταλλίου ἐφεύρισκον προσπαθεύοντες νὰ αὐξήσωσι τὰς ἀπολαύσεις των. Οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐκ μαρμάρου καὶ κεκαλυμμένοι εἰς ὕψος ἀνθρωπίνου ἀναστήματος μὲ ὑφάσματα ἐξ ἐρίου περικεκμητό· ἐπὶ τοῦ ἰδάρους αὐτοῦ ἐφαίνοντο ἐτιεμένα ἀγάλματα, ἅπνα, κατὰ διαστάσεις καίμενα, ἐχρησίμουν ὥς λυχνοστῆται. Τὸ μωσαϊκὸν λιθόστρωμα παρίστα τὰ λείψανα τοῦ δειπνοῦ, εἶδος ζωγραφίας καλουμένης *asarotos coeosis* ἢ ὁ Πλίνιος λέγει ἐφεύρεσιν τοῦ Ἑλληνος Σώστου. Ἡ αἰθουσα εἶχε τὴν ἑκτασιν τρικλινίου συνήθους, τοὔτεστι τὸ μήκος ἦτο διπλάσιον τοῦ πλάτους τῆς, καὶ ἐφαίετο ὡτὰν εἰς δύο κεχωρισμένη. Τρεῖς κλῖναι, καίμεναι εἰς τὰς τρεῖς πλευρὰς τοῦ τετραγώνου, οὗ τινος ἡ τετάρτη ἦτον ἐλευθερά διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, κατεῖχον τὸ ἐνδότερον μέρος. Ὡς ἐκ τῆς κατατάξεως ταύτης ὠνόμασαν τὴν αἰθουσαν *τρικλινιον*. Οἱ Ῥωμαῖοι ἄλλοτε καθήμενοι ἐγευματίζον· ἀλλ' ἐκθληθνύοντες ἐκ τῆς πολυτελείας, εἶχον παραδεχθῇ τὸν ἀνατολικὸν συρμόν καὶ δὲν συνεποσίαζον πλέον, ἀνδρὲς ἦσαν ἡμιεκκλιμένοι καὶ στηριζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀγκωνὸς των. Αἱ κλῖναι τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο, ὠμοίαζον μεγάλως μὲ τὰ παρ' ἡμῖν ἀνάκλιτρα (σοφάδες). Οἱ τοῦ Κοῖντου Πομπόνιου εἶχον κατασκευασθῇ ἀπὸ σφένδαμνον, καὶ περιεκοσμοῦντο κατὰ τὰς συναρμογὰς ἀργυρεῖς δακτυλίδεις. Ἐν μέσῳ τῶν κλινῶν τούτων, ἀνεγείρετο ἐπὶ ἐλεφαντίνου τριώνυχος ποδός, τράπεζα ἐκ ξύλου τῶν δασῶν τῆς Μαυριτανίας· ἦν δὲ κοίλη ὅπως ἐπιτίθεται ἄβαξ ἀργυροῦς, ἔλκων βάρους 500 λίτρας, περιεκοσμημένης μὲ τοριύματα καὶ ἀνάγλυφα.

Οἱ δοῦλοι τοῦ Πομπόνιου, ἐμψυχούμενοι ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ τρικλινάρχου, ἠργάζοντο μετὰ ζήσεως εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ συμπόσιου· ἐστρώσαν ἐπὶ τῶν κλινῶν στρώματα ἐξ ἐρίου γαλατικοῦ φοινοκοδοφούς, καὶ προσκεράλεια ἐκ πτίλων περιεκεκλισμένων εἰς θολάκους χρυσοπλέκτους καὶ μεταξίνους, ἔργα βαθυλώνια. Αἱρῆς ζωηρὰ διένεξις ἠγέρθη εἰς τὴν ἐτέραν ἄκραν τοῦ τρικλινίου.

— Μὰ τὸν Δία, σὲ λέγω ὅτι εἶμαι προσκεκλημένος, ὁ ἴδιος ὁ Πομπόνιος...

— Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ, ἀναίσχυντε παρᾶσιν!

— Σὲ λέγω, ὅτι θὰ εἰσέλθω, ἡ δὲν εἶμαι ὁ Εὐσουρίων.

— Δὲν ἔχει τόπον διὰ τοιοῦτον.

Καὶ ὁ ἐπιφορησμένος δοῦλος τὴν ἐπαγρύπνησιν τῆς εἰσόδου, ὠκλήσθη μὲ πορφυροῦν μάκτρον ἵνα διώξῃ τὸν ἰσχυρογώμονα τοῦτον ξένον.